

og hvad der paa den Maade er taget i Besiddelse, kan ingen tage fra Besidderen, medmindre denne eller hans Fuldmægtig ikke har indfundet sig paa Stedet i 5 Aar. Det er Overenskomstens Hovedindhold. Denne Ret giver man fremmede, i alt Fald Nordmændene, og jeg spørger, om man ikke ser det fuldstændig abnorme i, at Danmark, som har Højhedsretten, nægter og maa nægte Danske at gøre akkurat det samme, at man giver fremmede en Mængde Rettigheder, som man ikke kan og ikke vil give sine egne, endskønt man har Højhedsretten. Det er ganske forbløffende, at alt dette har Norge kunnet opnaa ved Forhandlingerne, alt det er de danske delegerede gaaet med til, og det, endskønt Norge for 2½ Aar siden ikke gik videre, end at det modsatte sig, at den Næringsvirksomhed, særlig Fangst og Fiskeri, som Nordmændene hidtil ubestridt havde udøvet deroppe, blev fortrængt. For 2½ Aar siden var den danske Regerings Standpunkt, at den var villig til en Ordning, der kunde afbøde de Tab, som for norske Udenrsaatter maatte blive en Følge af Bekendtgørelsen af 10. Maj 1921, men nu i 1924 er Standpunktet dette, at dansk og norsk har samme Ret i hele Østgrønland med Undtagelse af Angmagssalikdistriktet og eventuelt Scoresbysund, ogsaa dér, hvor Nordmændene ikke hidtil har haft Interesser, men hvortil de nu erhverver sig en Adgang, og det i et Omfang, der overgaar den Adgang, som Danske kan faa. Ja, for den Sags Skyld, efter Affattelsen — det maa sikkert den højttærede Udenrigsminister, der er saa vel bevandret i den Slags Ting, erkende —, hvor man systematisk undgaar at nævne Ordene dansk og norsk, gives denne Adgang i Virkeligheden til alle Nationer. Det er imidlertid en Sag for sig. Men nu spørger jeg: Vil man virkelig ikke lukke sine Øjne og Øren op? Lad det dog ikke gentage sig, at vi ikke forstaar Rækkevidden af de uklare Aftaler, vi laver, før de skæbnsvangre Følger overrasker os! Hvad skal dette til, naar endogsaa den norske Patriot og i Grønland saa kyndige Fridtjof Nansen siger, at Norge kan ikke gøre Fordring paa Strækningen op til den 69de Breddegrad, de har knap været i Land dér? Det siger man fra norsk Side, og her aabner vi Landet for dem — værs'god! — paa hele Strækningen. Denne Overenskomst har derfor, som man har gjort opmærksom paa, overmaade lidt med praktiske Forhold at gøre, har meget lidt at gøre med at sikre norske Erhvervsinteresser. Det er en frivillig Opgivelse af Øst-

grønland. Det er tungt at skulle sige det, men det vilde være ganske uforvarligt ikke at sige det, naar man har Overbevisningen om, at saaledes er det.

Rigtigheden af denne Opfattelse bestyrkes kun af, hvad man aabent og ærligt siger fra norsk Side. De tre Partiordførere i det norske Storting var ved Sagens Behandling i Stortinget enige om, at den foreliggende Overenskomst er ikke Afslutningen paa dette Spørgsmaal; man er nu først ved Sagens Begyndelse, Begyndelsen til norsk Fremmarch, til en fortsat Kamp med Danmark, ikke ved en Afslutning. Og den norske Udenrigsminister samler alle Udtalelserne i dette, at Østgrønland i Forhold til Norge „i Dag“ — da Stortinget traf sin Beslutning — maa betragtes som et Ingenmandsland. Det er baade til at le og græde over, at de to Landes Udenrigsministre, hvis denne Traktat maatte blive vedtaget — hvad jeg haaber ikke sker —, skal sende hinanden Noter, der begynder med: For at forebygge mulige Konflikter og styrke det venskabelige Forhold o. s. v. — naar Udtalelserne fra Norge lyder paa den Maade. Jeg synes, det maa have været vore delegerede en smertefuld Overraskelse at erfare, at saaledes lyder Ordene deroppe fra, efter at de var rejst hjem, saaledes fortolkes det fuldbragte Værk. Thi det er jo ganske stridende mod, hvad der er sagt os andre henede. Og man kan sikkert gaa ud fra, at i det forudgaaende hemmelige Stortingsmøde er Ordene faldet ikke mindre skarpt og klart, og Udenrigsministeren har sikkert klarlagt for Stortingsmændene, hvilken Gevinst Nordmændene har hentet hjem fra disse Forhandlinger. Det er kun en Selvfølge, at Stortinget vedtog Overenskomsten saa at sige enstemmigt; thi et saadant Resultat af kun 2½ Aars Agitation havde jo ingen kunnet drømme om at opnaa. Men nu ved vi altsaa, hvorledes Overenskomsten opfattes i Norge, af den ene af de to kontraherende Parter, og saa skulde den danske Rigsdag gaa hen og vedtage denne Overenskomst. Det er jo muligt, at det sker, men Rigsdagen vil ikke høste Ære af denne Bedrift og ikke Anerkendelse, men kun skadefro Tak fra Norge.

Naar de danske delegerede har kunnet gaa med til Overenskomsten, ligger det for en væsentlig Del deri, at de har været ubekendt med to vigtige Forhold, nemlig at Besejlingen af Kyststrækningen Syd for Angmagssalik kan finde Sted, og at der færdes Eskimoer paa Strækningen herfra helt ned til Lindenvovsfjorden. Eskimoer fra Angmagssalik mod Nord og fra Juliane-